

Հովհաննես Թումանյան

Կասկած

Ո՞վ ես, չար ոգի, դո՛ւ, որ իմ սրտում
Այսպիսի անխիղճ խոսքեր ես կարդում.
«Խղճալի՛, նույնիսկ այն շրթունքները,
Որ համբուրում ես կախարդված մտքով,

Գաղտնի ծաղրում են քո անբիծ սերը,
Որ փայփայում ես այդքան խնամքով...»:

1892